

съсѣдъ, Сърбия не прѣстава да се движи по линията на най-малкото съпротивление и слѣдъ като България заживѣва самостоенъ животъ. Подъ прѣдлогъ, че пази установеното отъ берлинския конгресъ балканско равновѣсие, и подбутната отъ подозрѣнието, че Русия е отстѣпила на Австрия Босна и Херцеговина, като е задържана за България македонскитѣ земи, не защото тѣ сж български, а защото не иска една велика Сърбия, послѣдната обявява война на Българското княжество, току що заживѣло свободенъ животъ. За това ѝ спмага доста и сключената прѣзъ 1881 г. конвенция съ Австрия, споредъ която Сърбия се задължава да не буну Босна и Херцеговина, при условието да не ѝ се прѣчи при разширението на югъ<sup>1)</sup>, мечта, останала ѝ още отъ врѣмето на кралъ Милютина<sup>2)</sup>. Ала прѣди да нахлуе въ българскитѣ прѣдѣли, Сърбия прилага на практика своя изпитанъ вече методъ на дѣйствие, който комахай всѣкога ѝ е помагалъ при стѣлкновенията съ Турция. Тя прави опитъ да разбунтува срѣщу България, чрѣзъ подкупи и разни обѣщания прѣдъ кметове и други мѣстни първенци, българското население край сръбската граница.

Сръбско-българската война е една държавнишка мисль на кралъ Милана, казва Слободанъ Йовановичъ. Поводъ за нейното обявяване дава съединението на двѣтѣ Българиин, въпрѣки прѣдписанията на берлинския конгресъ. Истинскитѣ причини, обаче, се криятъ въ вжтрѣшното положение на Сърбия, както и въ желанието, споредъ Пирочанецъ, на сръбското правителство да разшири държавнитѣ граници къмъ югъ и изтокъ<sup>3)</sup>. Слѣдъ Тимошкото възстание, водено отъ Пашича, Миланъ е билъ крѣвно засегнатъ отъ радикалната партия, която е имала много привърженици въ народа. Кралъ Миланъ е мислилъ, че ще прѣдизвика нови мятежи въ страната си, чиято власть е била концентрирана въ негови рѣцѣ, въпрѣки конституцията — вече фактически суспендирана — ако не прѣдприеме нѣщо срѣщу пловдивския прѣвратъ. И всичко това е могълъ да извърши безъ никакъвъ рискъ за себе си. Но освѣнъ на вжтрѣшни, той се е надѣвалъ и на

<sup>1)</sup> Слободанъ Йовановичъ, Политичке и правне разправе, прва свеска, стр. 288—289.

<sup>2)</sup> Дим. С. Јовановић, Како су се шириле меје српској држави за влада Стевана Душана и области негових царевина. Гласник српског ученог друштва, кн. 68, 1889, стр. 77.

<sup>3)</sup> Милуковъ, стр. 94.